

NIČIJI KRUH NISMO BADAVA JELI

33. nedjelja kroz godinu, C

Evo jednog aforizma koji oponaša početak jedne bajke: „Bila tri brata. Dva su bila pametna, a treći je živio na njihov račun.“ Kao da se nešto slično događalo u kršćanskoj zajednici u Solunu. Tamo su neki povjerovali da je Kristov drugi dolazak (mi bismo rekli „kraj svijeta“) veoma blizu, pa su pomislili kako onda i ne vrijedi ništa raditi nego samo u molitvi čekati Kristov dolazak. Tako se među nekima javila svijest da rad nije bitan, jer se ionako skrbi samo za propadljiva dobra, a kršćani bi, eto, trebali težiti samo za nebeskim dobrima.

Pavao odlučno i jasno odgovara: „*Tko ne radi, neka i ne jede!*“ Naime, poput svih farizeja, Pavao je izučio jedan obrt (bio je šaroraš) i prehranjivao se uglavnom radom vlastitih ruku. Tek bi ponekad primao darove od vjernika iz Filipa. U Solunu je živio isključivo od rada svojih ruku. Zato s ponosom ističe sebe kao primjer: „*Ničiji kruh nismo badava jeli, nego smo u trudu i naporu noću i danju radili da ne bismo opteretili koga od vas*“.

Netko bi danas rekao da je to bila Pavlova nepotrebna tvrdoglavost. Zar to nije nepotrebno trošenje vremena i energije da takav apostol gubi vrijeme radeći za svagdanji kruh. Zar ne bi bilo puno korisnije da se on posvetio isključivo propovijedanju i pisanju poslanica, kada je već bio „vanserijski“ apostol? Pa ipak, Pavao je radio. Smatrao je da to ide uz njegov apostolat. Smatrao je da to ide uz poziv Božjeg čovjeka, jer je Bog takvog čovjeka stvorio, da *podloži sebi zemlju*. Sad ćemo se lako sjetiti da je i Isus sve do svoga javnoga nastupa (kada je imao oko 30 godina) radio u Nazaretu.

Otac zapadne kulture i zaštitnik Europe, sv. Benedikt je to sretno spojio u izreku i pravilo za sebe, svoje redovnike i za sve prave kršćane: „Ora et labora“ - „Moli i radi“. Jedno podupire drugo, jedno bez drugoga ne ide.

Danas u našoj domovini prevažno je naglašavati upravo to načelo. Krist je posvetio i nas i sve stvorenje. Posvetio je i naš rad. Blagoslovio ga. Rad više nije prokletstvo nego način posvećivanja (uz molitvu i vršenje zapovijedi). I sigurno je da vodi u moralnu propast i izopačenost vjerovanje da je pametan onaj koji prevari čovjeka ili državu, koji živi na račun svojih roditelja, koji se bogati na račun tuđih suza, na račun onih bezimernih i bezbrojnih umirovljenika, koji se tovi na oskudici očeva obitelji koji ne dobivaju plaću, majki koje gube svoja socijalna prava, žena koje se boje zatrudnjeti da ne izgube posao, mladih ljudi koji su prisiljeni raditi „na crno“ jer je to jedini način na koji mogu zaraditi. Dovodi nas do raskalašenosti i pokvarenosti vjerovanje da je trgovina (preko raznih veza i poznanstava) jedini pravi posao a da je zapravo lud onaj koji ore i sije, ubire plodove i pokušava od njih živjeti.

Ne varajmo se. Ako griješi onaj koji ne radi, kako li tek griješi onaj koji onemogućuje drugome da živi od rada svojih ruku. Zar smo zaboravili što piše u starom katekizmu da je u nebo vapijući grijeh „uskratiti radniku zasluženu plaću“?

Rad s molitvom i zahvaljivanjem posvećuje čovjeka, daje mu dostojanstvo. Čovjek postaje suradnik Božji u stvaranju. Hvala ti, Bože, što mogu raditi, što mogu i u tome nasljedovati tvoga Sina koji nije došao da bude služen nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge. Zvonko Pažin